

Peter Dalí i Salvador Pan?

Albert Einstein es va morir sense descobrir la llei de la casualitat. Perquè l'inventor de la teoria de la relativitat (allò tan fàcil: $E = mc^2$, energia igual a massa i velocitat al quadrat), assegurava que alguna llei regula que, per exemple, els catalans tinguem la barretina com a símbol d'escalfacaps guaridor associat al secular complex d'inferioritat; o bé que avui pensi en la Carlota, que per cert fa anys i panys que no veig, i la Carlota que em truca al mòbil tot creient buscar al Marcel·lí de quan anàvem al Sant Jordi dels tres llicenciats: el senyor Farreny, el senyor Solans i el senyor Isern... El principi de *casualitat*, que no pas *causalitat*, en directe, via Telefónica.

Tot aquest exordi no és casual. M'explicaré abans no m'hagin abandonat. Fa cent anys, el març del 1904, en dos països on sant Jordi té un cert ascendent místic, neixien un mite universal i

un personatge camí del mite, també, universal, galàctic. A l'Anglaterra post victoriana, **James Matthew Barrie** donava a llum un nen teatral, l'únic que ara per ara es nega a créixer: **Peter Pan**. A la Catalunya de la tramuntana, o sigui, a la Figueres noucentista, l'11 de març (d'infausta memòria en el 2004!) saltava a la palestra un noiet que venia a sal-

● I ara la pregunta: què
 ● tenien, tenen, en comú
 ● Peter Pan i Salvador Dalí?

var el trauma d'una família que havia perdut un fill. I era en **Salvador Dalí**. Un vailet que aviat diria a viva veu: "¡Oh, Salvador Dalí! ¡Jugando a ser un genio se llega a serlo!". Mentrestant, el març del 1904, Barrie escrivia a la seva amiga Maude Adams: "Estic fent un personatge que agradarà als nens americans: un nen que es nega a créixer. I voldria que l'interpretés una actriu com vosté"... I ara la pregunta: què tenien en comú Peter Pan i Salvador Dalí? Un Peter que no vol créixer i abandona Wendy, la seva núvia-mare, per jugar eternament en el **País de Mai Més**, perseguint pirates i garfis. Avorrint-se de tant jugar. I un Salvador, nen gran que troba gust en inventar-se móns, i que, a l'inrevés del Pan, no abandonarà mai la seva Wendy particular: una Gala dominant i matrona maternal fins i tot quan la seva presència ja sigui absència. És a dir, un adolescent petit que no vol estimar, en Pan, i un nen gran, Dalí, que no vol deixar de fer-ho. Tot plegat, parell de diables juganers.